

[Sigsgaard.]

det prisstop. Nu bliver det brugt, nu slår man lønmodtagerne oven i hovedet, men prisstoppet virker bare ikke rigtig, så vidt man kan se; det var til at forudse, og derfor stemte VS ikke for prisstoppet.

Det er nemlig farligt, dette prisstop; det skal, som jeg har nævnt det, bruges til at holde lønningerne nede, og så kan priserne, som vi ved, stige igen efter 1. marts 1971, og det er typisk, at vi heller ikke engang i dag har kunnet få så meget som en antydning af, hvad det er for en prispolitik, der skal føres efter 1. marts. Jeg siger velbekomme i øvrigt til socialdemokratiet, der sluttede prisstoppet, og som nu må erkende, at det skulle man nok ikke have gjort. Dermed mener jeg, at de har været med til at luske indkomstpoltikken, lønpolitikken, igennem — ja, jeg håber ikke, den bliver lusket igennem, men man har været med til at berede jordbunden, været med til at gøre det lettere, og det skulle man nok ikke have gjort.

Oktoberpristallet tyder i øvrigt på, at priserne stadig stiger lysteligt uanset stoppet. Fra september til oktober steg pristallet med 0,4 point eller væsentlig mere, end hvad der i de senere år har været normalt. Det er altså ikke længere kun VS og enkelte andre her i tinget, der påstår, at prisstoppet ikke virker, pristallet viser det nu også eller tyder i hvert fald stærkt på det. Dertil kommer, at en undersøgelse, som den tidligere britiske regering ifølge Information for den 18. november har foretaget, viser, at i det omfang, et prisstop overhovedet virker, bliver det uundgåelige resultat en prisekspllosion, når stoppet ophæves igen. Storbritanniens National Institute for Economical and Social Research er nået til samme resultat. Informations lederskribent udtrykker det sådan i samme nummer af bladet, som jeg netop refererede til:

„Der er ingen grund til at tro, at de økonomiske naturlove skulle være sat ud af kraft for Danmarks vedkommende.“

Det er nok ikke naturlove, men lovene for de kapitalistiske samfund, men i øvrigt er citatet ganske rammende.

Se, regeringen må jo have kendt sådanne undersøgelser, den må altså have vidst, dengang den foreslog og gennemførte prisstoppet, at det nok ikke ville virke, eller at erfaringerne i England i hvert fald viser, at

det ikke virker, og at det i det omfang, det virker, bare skaber prisekspllosioner, når det så udløber. Når man alligevel har gennemført dette prisstop, kan det altså, så vidt jeg kan forestille mig, kun være for at have et våben imod lønmodtagerne. Hvis socialdemokratiet også har vidst, at prisstoppet ikke ville virke væsentligt, synes jeg, det er endnu mere bemærkelsesværdigt, at man fra den side alligevel stemte for det.

Men lige så vel som indkomstpoltikken er rettet imod lønmodtagerne, er besparelserne på de offentlige budgetter det også, og de er vel i og for sig et led i regeringens form for indkomstpoltik. Jeg har tidligere beskrevet, og jeg skal kun ganske kort gentage, hvem det egentlig er, der rammes af de besparelser. Jeg tror nok, at besparelser i første omgang er populære hos mange mennesker, for man synes, at staten bruger frygtelig mange penge og kommunerne ligeså, og det er rigtigt; man har i og for sig en korrekt fornemmelse af, at alting ikke foregår så rationelt og effektivt i det offentlige, som det burde foregå. Den fornemmelse er som sagt korrekt.

Derfor kan det virke populært, når regeringen kommer og siger, at nu skal der spares. Men det er jo ikke rationaliseringsforanstaltninger, regeringen kommer og foreslår, det er forringelser af ydelser på det sociale område, på uddannelsesområdet, på en række andre områder. Og hvem er det, der rammes, når regeringen f. eks. siger, at nu skal folk betale mere for at have deres børn i børneinstitutioner? Det er ikke dem, der har mange penge, det betyder ikke så forfærdelig meget for dem. Hvem rammes, når regeringen skærer ned på institutionsbygget? Først og fremmest dem, der ikke har så forfærdelig godt råd. De, der har flere penge på lommen, kan klare sig ad privat vej; hvis det f. eks. er skolebyggeri, det drejer sig om, findes der private skoler, man kan gå til, private institutioner af den ene og den anden slags. Det er fortrinsvis de dårligere stillede, der rammes af den form for besparelser, regeringen har foreslået, f. eks. også forslaget om dyrere medicin.

Dertil kommer, at når man overflytter udgifter til kommunerne, som jeg forstår at undervisningsministeren nu vil gøre for skolerne vedkommende ved at sige: ja men nu har vi jo fået disse dejlige stærke kommu-